

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 670/2019
03.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Горановића Семиволков, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Горановића Семиволков - адвоката Марка Пекића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.77/18 од 06.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 251/19 од 27.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Горановића Семиволков - адвоката Марка Пекића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.77/18 од 06.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 251/19 од 27.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К.77/18 од 06.12.2018. године окривљени Горан Горановић Семиволков је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.04.2017. године до 12.10.2017. године, те време проведено под мером забране напуштања стана уз примену електронског надзора на адреси у ... улица ... почев од дана 13.10.2017. године до дана 05.11.2017. године, када је окривљени без одобрења напустио стан у коме је одређено извршење ове мере.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то 200 кутија лека „Диазепам“ од 10 мг произвођача „...“ ... у оригиналном паковању са по 3 блистера од по 10 таблета, односно укупно 6000 таблета „Диазепам“ и мобилних телефона, а како је то ближе означено у изреци пресуде. Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка настале пред Вишим јавним тужилаштвом у Новом Саду на име одбране по службеној дужности од стране адвоката Сање Карадеревић у износу од 23.250,00 динара, те

трошкове настале пред Вишим судом у Новом Саду на име вештачења у износу од 39.306,62 динара и на име довођења окривљеног у износу од 1.600,00 динара, као и трошак судског паушала у износу од 10.000,00 динара, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 251/19 од 27.03.2019. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног Горана Горановића Семиволков, па је потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду К.77/18 од 06.12.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Горана Горановића Семиволков - адвокат Марко Пекић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, те повреда чланова 32. и 36. Устава Републике Србије и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине у целини правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К.77/18 од 06.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 251/19 од 27.03.2019. године и предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду или да преиначи у целини или делимично наведене пресуде или само другостепену пресуду.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, дајући при томе сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним одлукама. Ово имајући у виду да бранилац износи свој став да како из изведених доказа произилази да су код окривљеног нађене кутије лека „Диазепам“ у оригиналном фабричком паковању са упуством за употребу то ови лекови као такви не могу представљати нити супстанцу нити опојну дрогу, већ само лек који у хемијском смислу представља смешу, те да како код окривљеног није постојала намера за извршењем кривичног дела које подразумева производњу и стављање у промет опојних дрога, то се евентуално може радити о кривичном делу недозвољена трговина из члана 243. КЗ.

Како је, дакле, у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2. ЗКП), док се суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судови, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истицањем да је првостепенена пресуда писмено израђена супротно члановима 424. став 1. и 428. став 2. и 6. ЗКП, те да је изрека првостепене пресуде неразумљива у погледу чињеница и околности које чине обележје кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим. Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, при чему само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што у образложењу захтева уопште не наводи у чему се ова повреда закона тачно састоји, па је стога и овај разлог недозвољен.

Такође, бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреда одредаба чланова 32. и 36. Устава Републике Србије и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода,

истицањем да како је Виши суд у Београду у сличној чињеничној ситуацији заузео став да се ради о кривичном делу недозвољена трговина из члана 243. КЗ, то је окривљеном повређено право на правично суђење и право на једнаку заштиту права, а која права суштински садрже и право странке у судском поступку на исту одлуку у истој или сличној чињеничној ситуацији.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић